

РЕШЕНИЕ

№ 36393

гр. София, 21.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 16.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **159** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 АПК.

Образувано е по искова молба на М. Ц. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с искане за присъждане на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3000 евро, ведно със законната лихва от 03.02.2021 г. до окончателното му изплащане.

Ищцата твърди, че е претърпяла неимуществени вреди в резултат на Наказателно постановление (НП) № П-35 от 29.05.2020 г. на началника на 08 РУ-СДВР, отменено с влязло в сила съдебно решение. Сочи, че по клеветнически сигнал на съсед до магазин „Практикер“ в[жк], на 21.03.2020 г. била посетена от служители на СДВР, които ѝ съставили акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за извършена кражба от магазина на 2 броя ръчни колички за пазаруване. Ищцата поддържа, че е била подложена на унижение при демонстративното връчване на АУАН пред входа на блок 304, вх. Г, в[жк], в който живее. Във връзка с издаването на АУАН и НП преживяла неприятни емоции, срам и унижение, накърняване на честта и достойнството ѝ, тъй като обвиненията почивали на непроверен сигнал на съсед, без да се съобразят предоставените от нея обяснения по случая. Всички съседи разбрали, че е предадена на правораздавателните органи, като лице, обвинено в кражба, и престанали да общуват с нея и семейството ѝ, което засегнало репутацията и доброто ѝ име в обществото. Била уважавана личност, с висше образование от СУ „Св. Климент Охридски“, специалност „История“ и допълнителни квалификации, чисто съдебно минало и липса на противообществени прояви. Развила чувство за малоценност. От претърпения стрес започнали медицински проблеми – опадали ѝ зъбите, имала проблеми с концентрацията и паметта. От съседите чувала реплики за

лъжите спрямо нея и се дистанцирала от обществен живот. Изпитвала страх да излиза от дома си, поради което пропуснала професионални ангажменти и изгоди. С уточнителни молби от 18.02.2026 г., от 11.03.2026 г. и от 20.05.2026 г. ищцата М. Ц. С. посочва период на исковата претенция от 03.02.2021 г. до предявяване на иска на 08.01.2026 г. Твърди, че към момента на издаване на отмененото наказателно постановление била в процес на търсене на работа, но като обяснявала на потенциалните си работодатели проблема със СДВР, тъй като срещу нея били предприети процесуални действия „за кражба“, същите отказвали назначаване. Преживеният стрес допълнително ѝ попречил да се съсредоточи върху „бъдещите си професионални ангажменти“. Останала без работа и средства, а синът ѝ бил лице с 80 % инвалидност и не можел да работи.

Постъпил е писмен отговор от 23.04.2026 г. от ответника СДВР, чрез юрк. К. В.-Г.. В него се оспорват елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Твърди се недоказаност на претърпени неимуществени вреди в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с незаконосъобразни действия на служители на СДВР. Сочи се, че НП е издадено в резултат на указания на прокурор, дадени на основание чл.218б, ал.1, вр. чл.194, ал.3 от НК, за което се позовава на т.10 от Тълкувателно решение № 3/22.05.2005 г. на ОСГК на ВКС. Счита, че от НП не са произтекли вреди, тъй като не е пристъпено към неговото изпълнение. Оспорват се твърденията за „пропуснати професионални възможности“, тъй като при липса на влязла в сила присъда, свидетелството за съдимост на лицето е „чисто“. Твърди се, че издадено НП с наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв., не може да има за пряка последица „накърнен престиж“ в обществото, силни душевни болки или страдания. Навеждат се доводи за съпричиняване по смисъла на чл.5 от ЗОДОВ, доколкото ищцата сама се е поставила в ситуация да бъде обвинена в кражба, респ. евентуални вреди произтичали от образуваното срещу нея досъдебно производство. Формулирано е възражение за изтекла погасителна давност по чл.111, б. „в“ от ЗЗД по отношение на законната лихва. В условията на евентуалност, се оспорва размера на претендираното обезщетение. Иска се отхвърляне на иска и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище неоснователност на иска и алтернативно – да намаляване на претендираното обезщетение.

Административен съд София град, съобразно наведените от страните факти и обстоятелства и приложените от страните доказателства, намира следното от фактическа страна:

В приложеното НАХД № 10147/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 23-ти състав, се съдържа Постановление от 15.05.2020 г. на прокурор при СРП по преписка № 3383 ЗМК 309/2020 г. по описа на 08 РУ-СДВР и пр. пр. № 17145/2020 г. по описа на СРП, образувани по молба на Е. А. В. – зам. управител на магазин „Практикер“, в [населено място], [улица], с данни за извършено престъпление от общ характер. Според документа, по преписката е извършена проверка от органи на 08 РУ-СДВР, с мнение за налагане на административно наказание по чл.218б, ал.1 от НК. Видно от постановлението, по преписката са снети обяснения на М. С., според които тя е извършвала ремонт на жилището си и с количките е пренасяла строителни материали, като е забавила връщането им. С протокол за доброволно предаване от 21.03.2020 г. М. Ц. С. предала на полицейски служител инкриминираните вещи – 2 броя ръчни колички на единична стойност от по 450.00 лева, които са върнати на представител на магазин „Практикер“. Срещу М. Ц. С. бил съставен АУАН бланков № 116934 от 21.03.2020 г.

Според постановлението на СРП, на неустановена дата през м. февруари 2020 г., в [населено място], [улица], М. Ц. С. е отнела чужди движими вещи – 2 броя ръчни колички на обща стойност 900 лева, с намерението противозаконно да ги присвои. Случаят е определен като

„маловажен“, постановен е отказ за образуване на наказателно производство и препис от постановлението е изпратен на 08 РУ-СДВР за налагане на административно наказание по реда на чл.218б от НК.

С решение от 07.01.2021 г. по НАХД № 10147/2020 г. по описа на СРС, НО, 23-ти състав, е отменено НП № II-35 от 29.05.2020 г. на началника на 08 РУ-СДВР относно наложено на М. Ц. С. административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за нарушение на чл.194, ал.1 и ал.3, вр. чл. 281б от НК. Районният съд е приел, че за разлика от визираното Постановление от 15.05.2020 г. на прокурор при СРП, в НП № II-35 от 29.05.2020 г. и в АУАН изрично е посочена дата на извършване на нарушението на 26.02.2020 г., докато приложените към административнонаказателната преписка фактури и фискален бон за закупуване на строителни материали били с дата, различна от 26.02.2020 г., поради което не се доказвало по безспорен начин, че М. Ц. С. е извършила вмененото деяние на датата, посочена в АУАН и НП.

Съдебното решение е влязло в сила като необжалвано.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищцата е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Установява се от писмо рег. № 338300-7399 от 02.07.2026 г. на началника на 08 РУ-СДВР до съда, че за целите на настоящето съдебно производство не могат да бъдат предоставени копия от съставените АУАН и НП, както и справка за служителите на СДВР, които са връчили АУАН на ищцата, поради изтекла давност за съхраняване на документите.

При тяхната липса в НАХД № 10147/2020 г. по описа на СРС, НО, 23-ти състав, доколкото приложените в него оригинали са върнати на административнонаказващия орган (АНО), съдът кредитира всички писмени и гласни доказателства, събрани по приложеното дело на СРС. Протоколите за проведените открити съдебни заседания пред СРС, както и постановеният краен съдебен акт, имат характер на официални документи по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК, с обвързваща съда доказателствена сила.

Видно от жалбата на М. Ц. С., по която е образувано НАХД № 10147/2020 г. по описа на СРС, същата е закупила строителни материали от магазин „Практикер“, в[жк], но тъй като е нямала транспорт, взела транспортните колички от магазина, за да превози покупките до вкъщи. Имала намерение за върне количките „в скоро време“, но живеела на 14-ти етаж, а транспортният асансьор на блока се развалил. Впоследствие, на 13.03.2020 г. било обявено извънредно положение във връзка с Ковид-19 и ограничаването на посещенията в търговските обекти допълнително възпрепятствало връщането на количките, които С. смятала да върне „при първи

удобен случай“. На 21.03.2020 г., вкъщи на адреса ѝ, я посетили двама полицаи, които питали за количките. Накарали я да слезе пред блока, заедно със сина си А. Б. И., където, до полицейската кола ѝ обяснили, че има подаден сигнал за количките и ще направят протокол за връщането им. С. и синът ѝ писали обяснения, а един от служителите Д. А. А. съставил АУАН № 116934, който бил изцяло нечетлив.

Разпитан като свидетел пред СРС Д. А. А. посочил, че е актосъставител и помни добре случая. Като оперативна част били изпратени по сигнал на гражданин за наличие на колички на магазин „Практикер“, които се намирали на етажната площадка на жилищен блок. При посещение на адреса, на място била установена М. Ц. С., която обяснила, че е взела количките от магазин „Практикер“. Количките се намирали на стълбищната площадка на етаж, на който живеела С.. Впоследствие, служителите на СДВР отишли до магазин „Практикер“ и върнали количките, към който момент служителите на магазина не знаели за липсата им.

Разпитан като свидетел пред СРС Д. С. К. посочва, че е свидетел по АУАН и помни добре случая, при който установили колички от магазин „Практикер“ на 14-ти етаж, в блок 304,[жк], на етажната площадка до апартамента на г-жа С.. При установяване на количките, на С. бил съставен акт, както и протокол за доброволно предаване с разписка, като вещите впоследствие били върнати на служители на магазин „Практикер“, които дошли и в присъствието на полицейските служители си взели количките.

Установява се от Постановление от 15.05.2020 г. на прокурор при СРП по преписка № 3383 ЗМК 309/2020 г. по описа на 08 РУ-СДВР и пр. пр. № 17145/2020 г. по описа на СРП, че наказателното производство е образувано по молба на Е. А. В. – зам. управител на магазин „Практикер“, в [населено място], [улица]. Предвид обясненията на С. в жалбата до СРС и разпита на служителите на СДВР по НАХД № 10147/2020 г. по описа на СРС, съдът приема за безспорно, че зам. управителят на магазин „Практикер“ от своя страна е сезиран със сигнал на гражданин – съсед на ищцата в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. В хода на наказателното производство е извършена проверка от служители на 08 РУ-СДВР, които на 21.03.2020 г. установили количките на етажната площадка на същия адрес, пред апартамента на С.. Обективното намиране на количките на жилищната площадка на 14-ти етаж в жилищен блок бламира твърденията в жалбата, че подаденият сигнал е „клеветнически“ и не отговаря на обективната действителност. Независимо от липсата на административнонаказателната преписка, квалификацията на едно деяние като престъпление се дава не от сигналоподателя, а от компетентните органи. С други думи, подаденият сигнал, че на жилищната площадка в [населено място],[жк], [жилищен адрес] има колички на магазин „Практикер“ съответства на фактите от обективната действителност по намирането им там на 21.03.2020 г. Както в обясненията си пред служителите на СДВР от 21.03.2020 г., така и пред СРС и в исковата молба до АССГ, ищцата С. не отрича, че лично е придвижила количките на магазин „Практикер“ до адреса на жилището си, където същите обективно са намерени на 21.03.2020 г. Правната квалификация на това поведение е направена не от гражданина – сигналоподател, а е дадена в Постановление от 15.05.2020 г. на прокурор при СРП по преписка № 3383 ЗМК 309/2020 г. по описа на 08 РУ-СДВР и пр. пр. № 17145/2020 г. по описа на СРП, с което на основание чл.218б от НК е отказано да се образува наказателно производство и преписката е изпратена на 08 РУ – СДВР за налагане на административно наказание. Независимо от липсата им по делото, тази правна квалификация безспорно е била дадена и в съставения на 21.03.2020 г. АУАН и издаденото въз основа на него НП от 29.05.2020 г. Тук е мястото да се отбележи, че НП № II-35 от 29.05.2020 г. на началника на 08 РУ-СДВР е отменено на формално основание – поради липса на посочена дата на извършване на нарушението като част от императивните изисквания по чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН

(редакция на 2020 г.) за съдържание на АУАН и НП, който пропуск не може да бъде saniран в хода на съдебното производство по проверка законосъобразността на НП. Видно от съдебния акт по НАХД № 10147/2020 г. на СРС жалбоподателката С. „не оспорва, че двата броя ръчни колички за пазаруване са били взети от нея от магазин „Практикер“ и са се намирали към момента на проверката на 21.03.2020 г. на етажната площадка пред жилището ѝ, а единствено субективната страна на вмененото ѝ нарушение“. Видно от жалбата до СРС самата С. е приложила към нея касови бележки от магазин „Практикер“ за закупени от нея стоки, като в обясненията си по случая е отрекла да е пазарувала там на 26.02.2020 г., което можело да се докаже от охранителните камери на магазина и разпит на свидетели. Съдът намира за житейски нелогично да се проверяват камери на голям магазин, за да се установи, че конкретно лице (в случая С.) не е пребивавало там в конкретен ден, още повече при ноторно известното обстоятелство, че тези записи се съхраняват за определен период (обикновено за около един месец). Посочени от С. свидетели не са поискани и разпитани пред СРС. Видно от решението на СРС, в административнонаказателната преписка са се съдържали фискален бон от 13.12.2019 г. и два броя фактури от 18.09.2019 г. и от 02.01.2020 г., но същите не се намират по делото на СРС. Именно въз основа на тези доказателства районният съд е приел, че „приложените към преписката фактури и фискален бон са с дата, различна от 26.02.2020 г.“, респ. е отменил НП поради липса на извършено нарушение на 26.02.2020 г.

Настоящият съдебен състав съобразява ноторно известното обстоятелство, че фискалните бонове не са поименни, а издадените от магазина фактури могат и да не бъдат представени от лицето, което в случая е заинтересовано от тяхното непредставяне в подкрепа на защитната си теза, че не е присъствало в магазина на 26.02.2020 г. С други думи, районният съд не е отрекъл изобщо извършването на деяние по чл.218б, ал.1 от НК, вр. чл.194, ал.1 и ал.3 от НК, а единствено извършването му на датата, посочена в АУАН и НП – на 26.02.2020 г.

Настоящият съдебен състав намира, че евентуален разпит на служителите на 08 РУ-СДВР, които са извършили проверката на 21.03.2020 г., съставили и връчили АУАН на С., респ. протокол за доброволно предаване на количките, не би допринесъл за изясняване на спора от фактическа страна. На първо място, с оглед отдалечеността на проверката от настоящето съдебно производство и на следващо място – с оглед на факта, че същите са служители на една от страните в процеса, което предполага евентуална тяхна заинтересованост. Тези служители са дали подробни показания пред СРС, които следва да бъдат кредитирани. От показанията им по безспорен начин се установява, че на 21.03.2020 г., в хода на извършена проверка по досъдебното производство, служителите са посетили 14-я етаж в жилищен блок 304 на[жк], където са установили количките – на жилищната площадка до апартамента на С.. Показанията им пред СРС не съдържат конкретика относно точното място, на което е съставен АУАН на ищцата, но са единни относно факта, че на същата дата количките са предадени на служители на магазин „Практикер“. Доколкото предаването им предполага свалянето на вещите от 14-я етаж, съдът приема за достоверни твърденията на С. в жалбата до СРС и в исковата молба до АССГ, че полицейските служители са я накарали, заедно със сина ѝ, да слезе до полицейската кола и там да даде обяснения, респ. там са били съставени съответните документи по случая – АУАН и протокол за доброволно предаване.

Независимо от приемането за достоверни на тези благоприятни за ищцата твърдения, съдът приема, че на 21.03.2020 г. полицейските органи на 08 РУ-СДВР не са извършили незаконосъобразни действия. Видно от постановлението от 15.05.2020 г. на прокурор при СРП на тази дата служителите са извършили разпорежена им в хода на висящо досъдебно производство проверка, при която и след като са установили количките,

закономерно са снели обяснения от С.. Изцяло в кръга на правомощията си служителите на СДВР са съставили АУАН от 21.03.2020 г. за административно нарушение по чл.218б, ал.1 от НК, който предвижда, че за деяния по чл. 194, ал. 3, чл. 195, ал. 4, чл. 204, буква "а", чл. 206, ал. 1 и 5 и чл. 207 и за вещно укривателство във връзка с тях, когато стойността на предмета е до размера на две минимални работни заплати за страната, установени към датата на извършване на деянието, наказанието е глоба от сто до триста лева, налагана по административен ред, ако предметът на престъплението е възстановен или заместен.

Законосъобразността на действията на служителите на СДВР по съставяне на АУАН от 21.03.2020 г. се потвърждава от постановлението от 15.05.2020 г. на прокурор при СРП, с което наказателното производство е прекратено поради наличие на предпоставки за налагане на административно наказание по чл.218б, ал.1 от НК.

Ищцата поддържа, че неимуществени вреди, изразяващи се в публично уронване на престижа ѝ, са нанесени от полицейските органи, които са съставили АУАН на 21.03.2020 г. пред блока, в присъствието на съседни, които научили за вменената ѝ кражба. Тук е мястото да се отбележи, че до полицейска проверка и съставяне на АУАН на 21.03.2020 г. не би се стигнало, ако ищцата не беше взела 2 броя колички за пазаруване на магазин „Практикер“, които да отнесе със себе си до собствения си дом. Изложеното обуславя съпричиняване по смисъла на чл.5, ал.1 от ЗОДОВ, което изключва причинно-следствената връзка на твърдяното увреждане с конкретни незаконосъобразни действия на служители на СДВР на същата дата.

Използването на колички за съхранение и превоз на продукти вътре в магазина и до напускането му е масова практика в големите търговски вериги. Нито една от тях обаче не предлага транспорт в полза на клиентите си, както неоснователно поддържа ищцата като предлог да вземе при напускането на магазин „Практикер“ 2 броя колички със себе си до собствения си дом. Подобно „вземане“, както е посочено и във влязлото в сила решение на СРС по НАХД № 10147/2020 г., няма как да бъде квалифицирано по друг начин, освен като кражба по чл.194, ал.1 от НК. Изцяло ирелевантно е намерението на ищцата да върне количките „в скоро време“, както самата тя посочва в обясненията си, след като това обективно не се е случило. Количките са намерени в близост до дома ѝ, на жилищната площадка на 14-я етаж на блока и самата С. не отрича, че лично ги е взела от магазин „Практикер“, за да превози строителни материали, тъй като нямала транспорт. Последното обстоятелство не я оневинява, нито съществува житейска логика за подобно „вземане на транспортна количка от търговска верига“ за превоз на стоки до дома. За да не бъде квалифицирано подобно поведение като кражба, лицето е следвало веднага да коригира неправомерното си поведение като върне вещите на собственика. Вместо това, същите са престояли *в значителен период от време на площадката на 14-я етаж в жилищния блок, без знанието на техния собственик*. Ако се съобразят представените от С. пред СРС документи за извършени от нея посещения на магазин „Практикер“ (фискален бон от 13.12.2019 г. и два броя фактури от 18.09.2019 г. и от 02.01.2020 г.), количките са били отнети от собственика им близо три месеца, престоявайки на жилищната площадка пред апартамента на С.. Широко афишираната от нея „липсата на намерение“ да ги свои, не съответства на обективното ѝ поведение по изоставянето им на жилищната площадка в продължителен период от време. Количките са отнети от собственика им без негово знание и са намерени пред жилището ѝ, около три месеца след като са престояли там, което напълно обосновано е предизвикало

реакцията на съседите. Изцяло ирелевантни са мотивите на ищцата защо не е върнала незабавно отнетите вещи (развален асансьор или Ковид забрани), след като тя с умишленото си лично поведение е станала *единствена причина* на 21.03.2020 г. отнетите от нея вещи да бъдат намерени и върнати на собственика им. За целите на осъдителния процес подобно поведение следва да се квалифицира като съпричиняване по смисъла на чл.5, ал.1 от ЗОДОВ - ако увреждането е причинено поради изключителна вина на пострадалия, обезщетение не се дължи. С други думи, единствено умишленото поведение на С., която е взела 2 броя колички от магазин „Практикер“, за да превози с тях продукти до собствения си дом, като е оставила тези колички на жилищната площадка пред апартамента си за дълъг период от време, е предизвикало проверка от полицейски органи на 21.03.2020 г., при която отнетите вещи са намерени и върнати на собственика, респ. правилно и законосъобразно е съставен АУАН за нарушение на чл.218б, ал.1 от НК и протокол за предаване на вещите на собственика им. Наличието на сигнал от гражданин е ирелевантно за квалифициране на подобно поведение като кражба. Отмяната на НП на формално основание (поради некоректно посочване на датата на извършване на нарушението), независимо, че формално изпълнява отрицателната предпоставка по чл.204, ал.1 от АПК, не може автоматично да доведе до присъждане на обезщетение.

Както се посочи, фактическият състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ освен незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице, изисква наличие на пряка и непосредствена причинна връзка между тях и твърдените вреди. Наличието на съпричиняване по смисъла на чл.5, ал.1 от ЗОДОВ изключва подобна причинно-следствена връзка. Както е посочено в самата разпоредба – твърдяното увреждане е причинено поради изключителна вина на пострадалия, което от своя страна изключва присъждането на обезщетение. В този смисъл е т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ОСГК на ВКС - ако единствен каузален фактор е поведението на пострадалия, държавният орган не отговоря.

Свидетелят на ищцата А. Б. И. (син на ищцата) посочва, че по време на проверката от 21.03.2020г. майка му се почувствала притеснена и унижена пред полицаите, които й връчили документи пред входа и с това я изложили пред съседите, като се държали нетактично с нея. Дори да е житейски разбираемо подобно притеснение от общуване с полицейски органи на 21.03.2020 г., то съображенията на съда за липса на увреда са идентични с вече изложените. Единствен повод за полицейската проверка от 21.03.2020 г. е неправомерното поведение на ищцата по отнемане на два броя колички за пазаруване от магазин „Практикер“ и изоставянето им на жилищната площадка пред апартамента ѝ. Ако това не се беше случило, полицейска проверка от 21.03.2020г., респ. съставен АУАН и доброволно връщане на вещите на собственика им, нямаше да има. Действията на полицейските органи от 21.03.2020 г. са напълно в кръга на правомощията им по установяване на нарушение и отстраняване на вредните последици от него.

По силата на чл.36, ал.2 от ЗАНН в случаите на прекратено наказателно производство административнонаказателно такова се образува без съставяне на АУАН. Очевидно в случая е съставен акт за установяване на административно нарушение още в хода на висящото наказателно производство – на 21.03.2020 г. Съгласно чл.52, ал.1 от ЗАНН административнонаказващият орган има инструктивен едномесечен срок за произнасяне от получаване на преписката. В случая, НП е издадено на 29.05.2020 г. и съдът приема,

че същото е в изпълнение на указанията на прокурора, дадени в постановление от 15.05.2020 г. съобразно чл.36, ал.2 от ЗАНН. Наличието на обвързващи административния орган указания на прокурора за ангажиране на административнонаказателната отговорност на извършителя, изключва отговорността на органа. В този смисъл е т.10 от Тълкувателно решение № 1 от 22.04.2004 г. на ОСГК на ВКС - когато незаконно действие или акт на администрацията се осъществяват по нареждане на органите на следствието или прокуратурата, административният орган не носи отговорност. Освен на посоченото основание, в конкретния случай, ответната администрация не следва да носи отговорност по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и поради отмяната на НП единствено на формално основание – поради порок в съдържанието на АУАН и НП. Както се посочи, в отменителното решение на СРС не е отречено противоправното деяние на С. „по вземането на количките“

По изложените съображения съдът намира, че по делото не се доказаха твърдените незаконосъобразни действия на полицейски органи и/или служители, както на 21.03.2020 г., така и по повод на издаденото НП на 29.05.2020 г., поради което не следва да се ангажира отговорността на ответника СДВР.

Твърденията на ищцата, че към момента на издаване на НП била в процес на търсене на работа, но предприетите срещу нея действия „за кражба“ попречили на професионалното ѝ развитие, също останаха недоказани. Според жалбата на ищцата до СРС, по която е образувано НАХД № 10147/2020 г., същата „към момента се занимава с частен бизнес – земеделие“, т.е. теза, която е различна от поддържаната пред АССГ. Пред настоящия съдебен състав С. поддържа, че е търсила работа като охранител, която работа е работила и преди това, за което е кандидатствала в Б. СОД. Докато се точело делото пред СРС, поискала справка от прокуратурата, от която се оказало, че срещу нея има обвинения в кражба. Обективен факт е, че делото пред СРС е образувано на 30.07.2020 г., когато наказателното производство вече е прекратено, т.е. не може в хода на производството пред СРС справка от прокуратурата да съдържа данни за повдигнато обвинение в кражба. В допълнение, установява се от писмо изх. № 591 от 17.07.2026 г. на Софийска градска прокуратура до съда, че в периода от 01.01.2020 г. до 31.07.2026 г. на М. Ц. С. е издадено само едно удостоверение с № 2301 от **10.02.2026 г.** за висящи спрямо нея наказателни производства.

Изцяло недоказани останаха и доводите на ищцата, че от претърпения стрес започнали медицински проблеми, като опадали зъбите ѝ, имала проблеми с концентрацията и паметта. Доказателства, вкл. медицински документи за тези обстоятелства, не са ангажирани.

В заключение, съдът намира твърденията на ищцата за незаконосъобразна дейност на органи и длъжностни лица в ответната администрация по повод на издадено НП № II-35 от 29.05.2020 г. на началника на 08 РУ-СДВР за недоказани. Не се установиха елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, поради което предявеният иск следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.2 от ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 105 евро съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл.37 от Закона за адвокатурата. Водим от изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от М. Ц. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с искане за присъждане на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3000 евро, ведно със законната лихва от 03.02.2021 г. до окончателното му изплащане.

ОСЪЖДА М. Ц. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.2 от ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 105 евро.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: